

ŽIVOTOPIS PAMĚTNICE HANY VOLEJNÍKOVÉ

Paní Hana Volejníková, za svobodna Hrachová, se narodila 3. května 1957 v Klatovech, dnes bydlí v Lubech u Klatov.

Její otec, Václav Hrach, se narodil 10. února 1922 a zemřel 31. května 2017. Její dědeček, též Václav Hrach, se narodil 12. února 1896, byl jedno ze sedmi dětí. Zemřel 2. prosince 1975, o svého dědečka přišla paní Hana ve svých patnácti letech.

Rodokmen paní Hany sahá až do 17. století. Jeden z jejich prvních zaznamenaných předků z jedné strany rodiny byl Jan Mauš z Chvalšovic a první zmínkou z druhé strany rodiny byl Jiří Rypl z Hamru.

Spousta jejich předků byli rolníci, sedláci nebo zemědělci. Její otec i její dědeček byli vychovávaní pro práci na statku. Rodina měla dost blízko k Šumavě.

S paní Volejníkovou jsme se setkali v lednu 2023. Vyprávěla nám příběh svého dědečka, ale především příběh svého otce.

Její děda vyráběl ve zbrojovce falešné mušky, někdo ho udal, a proto byl vězněn dva roky v Terezíně. Jeho sestra byla velmi odvážná. Často za svým bratrem do Terezína jezdila a vždy mu přivezla něco dobrého na přilepšenou, aniž by tušila, jaké riziko tím podstupuje. Paní Hana vzpomíná na to, jak se vrátil domů a byl vyhublý. Její dědeček si v táboře prožil své, ale nikdy o tom nechtěl, tehdy se svou patnáctiletou vnučkou, mluvit. Její rodina také pomohla rodině židů. Při jejich útěku jim její rodina nabídla přístřeší na půdě svého domu.

Když přišla válka a jídlo na příděl, tak na tom její rodina nebyla zas tak špatně. Vzhledem k tomu, že vlastnili statek a v něm dobytek a sami si pěstovali různé obilniny, nepřilepšili tak jen sobě, ale snažili se pomoc i sousedním rodinám.

Její otec měl dost pestrý život. Zažil druhou světovou válku, a celý komunistický totalitní režim od samotného vzniku až do pádu. Dožil se 95 let. Byl ze dvou dětí, jeho sestra se jmenovala Anna. Ve svých dvaceti třech letech se její otec začal politicky angažovat. Společně s přáteli jezdili na různé akce nebo srazy a bojovali proti komunistickým myšlenkám. 24. únor 1948 (tedy den před komunistickým převratem se mu to však stal osudným. Byla zima, silnice klouzala a on na motorce se svým kamarádem jel na jeden takový sraz do Libkova. Do hospody, kde se tato akce pořádala, ale vtrhli policisté. On i s kamarádem nasedli na motorku. Ujeli, ale bohužel neodhadli nepříznivost počasí a při větší rychlosti se vybourali. Jeho kamarád zemřel a on přišel o nohu. Díky angažování dědečka paní Hany alespoň naštěstí její otec nemusel do vězení. Z velmi aktivního člověka se stal ležák, ale on to nikdy nevzdal. Dal tomu dostatečný čas, začal nosit protézu, chodit o berličkách a poté už chodil i bez berlí.

Stále doufal, že komunistický režim padne, jakkoli museli i s manželkou v padesátých letech vstoupit do JZD. I přes těžká období v životě vždy drželi jako rodina při sobě. Nakonec se konce komunistického režimu dočkal a ve svobodných časech se až do konce života zajímal o rozvoj zemědělství a lubského okolí.